

[Aksel Larsen.]

skrivningslov for skatteåret 1967-68, og i betragtning af vort mildt sagt dårlige skattesystem må jeg sige, at det er et tiltalende lovforslag. Det giver en række lettelser — jeg vil betegne dem som sociale lettelser — gennem hævelse af bundgrænsen, forøgelse af børnetilskud, indførelse af et persontilskud til de dårligst stillede osv., som egentlig længe har været tiltrængt, og det tager samtidig hensyn til den enstemmige beslutning, folketinget har truffet om, at der skulle gøres noget for at mildne den stærke skattestigning ved stigende indkomster. Dette sidste er jo igen en følge af, at vi har den ulyksalige skattefradragsregel. Nu har jeg i mange år ivret for, at denne skattefradragsregel skulle afskaffes; men tillad mig at erindre om, at jeg også nogle gange har sagt, at sådan set kunne jeg tage det med en vis ro, for jeg vidste, at med den temmelig regelmæssige indkomststigning, der er for befolkningen i dette land, ville skattefradragsreglen efterhånden kvæle sig selv, og det er jo det, der er lige ved at ske. Det er derfor, folketinget har erkendt, at det nu er kommet så langt, at man vil genoplive reglen om et vist indkomstnedslag for stigende indkomster, for at det ikke skal gå helt galt. Jeg erkender, at det kan være nødvendigt, sådan som forholdene er, og jeg synes, at det alt taget i betragtning ser meget godt ud.

Så er der bare det ved det, at de foreslåede lettelser vil forringe statens skatteindkomster med ca. 1 milliard, og så meget har jeg da forstået, at denne milliard kan staten ikke undvære. Det spørgsmål rejser sig altså, om man skal skaffe dækning for denne milliard enten ved øgede indkomster på andre felter eller ved besparelser — for jeg tror ikke på, at det går an at leve på kredit. Selvfølgelig har staten fra tidligere år et sådant overskud, at den kunne trække på Nationalbanken; men dels er jeg bange for, at det ville virke som en pengeudpumpning og sætte forbruget uforsvarligt i vejret,

dels er jeg ganske sikker på, at hvis man gjorde det, ville Nationalbanken aldeles omgående og uden at spørge regeringen svare med en diskontoforhøjelse, og så var vi vist lige vidt, eller rettere sagt kommet fra dynen og i halmen.

Da det altså ikke lader sig gøre at forsøge at klare sig med denne mindre indkomst og opretholde udgifterne, må vi se på, om der kan skaffes større indtægter, og det kan der efter min mening godt. Der var jo ikke noget i vejen for, at man kunne foretage i hvert fald en vis forøgelse af aktieselskabsskatten. Det har vi før haft, den blev mindsket for det skatteår, vi er inde i, men den kunne jo i grunden godt sættes op igen, og det kunne dog godt give noget. Man kunne også gøre noget ved arveafgifterne, og man kunne også tænke på at tilbageføre den lettelse i formueskatten, der blev vedtaget i fjor, sådan at formueskatterne blev udskrevet på samme måde som tidligere. Det ville, hvis jeg ikke husker meget fejl, give godt 100 mill., og måske er 100 mill. ikke alt, men det tæller dog.

Men naturligvis har vi andre ideer til at skaffe staten indkomster. Jeg tænker på vort tidligere luftede forslag om at gøre noget ved reklamerne, måske ikke i form af en direkte skat af reklamer, for jeg tror, at noget sådant er meget vanskeligt at praktisere, men ved, at man kun gjorde reklameudgifter betinget fradragsberettigede som driftsudgifter. Hvis man sagde, at kun halvdelen af reklameudgifterne var fradragsberettigede driftsudgifter, ville det naturligvis bevirke, at de virksomheder, der reklamerer, enten måtte indskrænke deres reklame betydeligt eller også få et større skattetilsvær, og hvis reklamen blev indskrænket, kunne det egentlig have gode nationaløkonomiske virkninger derved, at det vel også ville virke som en meget stilfærdig, men effektiv forbrugsbegrænsning, så sandt som størsteparten af reklamen gennemføres med det formål at lokke folk til at købe noget, de formodentlig